

akademski list

PRESSING

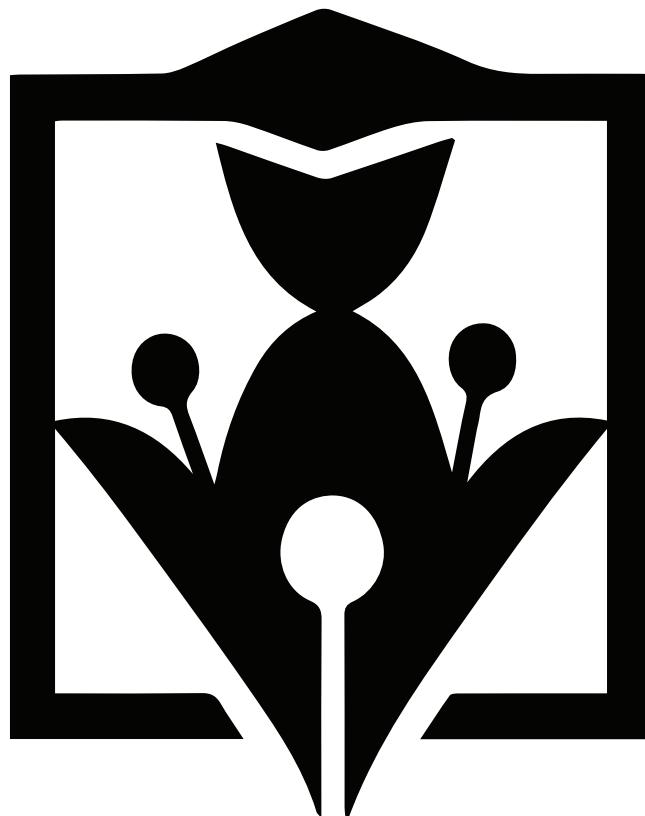
JUNIOR

ING

www.pressing-magazin.rs

Broj 7 Godina III

Diploma
za
zavičaj

студентско
перо

СТУДЕНТСКИ КУЛТУРНИ ЦЕНТАР НИШ

Ниш, Шуматовачка бб
018/ 523 364, 523 120, 523 411

Академски фолклорни ансамбл "ОРО"

Велики народни оркестар

Академски мешовити хор

Академски женски хор

Академско позориште

Психолошко саветовалиште за студенте СКЦ-а Ниш

Књижевно-трибински и документарни програм

Издавачка делатност

Музичко-сценски програм-концерти, перформанси

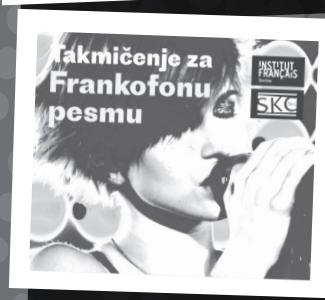
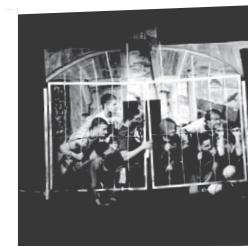
Ликовни програм- изложбе

Филмски програм

Међународни студенчки фестивал фолклора

Међународни студенчки позориши фестивал Урбанфест

www.skc-nis.com

Diploma za zavičaj

Sadrzaj:

4-5 Intervju: **Ivana Stojanović**

Na putu do nagrade

Razgovarala: Miljana Stanojević

6-7 Intervju: **Nina Milenković**

Pisanje je beg od stvarnosti

Razgovarala: Miljana Stanojević

8-9 Intervju: **Jasna Stojanović**

Za uspeh je najbitnije samopouzdanje

Razgovarala: Ana Stojanović

10-11 Intervju: **Aleksandar Radenković**

Sto posto sam spremam da primenim znanje u Srbiji

Razgovarala: Ana Stojanović

12-13 Intervju: **Luka Mladenović**

Sve je u balansu

Razgovarala: Miljana Stanojević

16-18 Intervju: **Rafet Nikšić**

Moja topla preporuka svim brucošima jeste da pohađaju radionice i seminare

Razgovarala: Katarina Mladenović

19 Intervju: **Jana Kotnik**

Uspeh ne dolazi preko noći

Razgovarala: Ana Stojanović

20-23 Intervju: **Stefan Đokić**

Ključ je upornost

Razgovarala: Jovana Kovačević

14-15 Intervju: **Nataša Nikolić**

Svako je univerzum za sebe

Razgovarala: Ana Stojanović

SPECIJALNO IZDANJE AKADEMSKOG LISTA PRESSING

Pressing junior

Godina III, broj 7

Izdavači: **Studentski informativno izdavački centar,
Studentski kulturni centar - Niš**

Za izdavača: **Dejan Kostić, Dr Dragana Petković**

Štampanje ovog broja pomogli su:

Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja

Ministarstvo kulture i informisanja

Sekretarijat za kulturu Grada Niša

PRESSING

Razgovarala:
Miljana Stanojević

Ivana Stojanović - Na putu do nagrade

Ivana Stojanović dobitnica je prve nagrade za najbolju priču pod nazivom "Ja sam mrvica" na konkursu Studentsko pero. Studentkinja je na master akademskim studijama srbistike na Filozofskom fakultetu u Nišu. Dolazi iz Vlasotinca, a ljubav prema književnosti i pisanju pronalazi još u srednjoj školi koja se, kako ona kaže, sve više razvijala na fakultetu. Osim pobedničke, objavila je i druge priče kao što su Stranac u Nišu, Bicikl profesora Puše i Kovčeg blaga.

Da li ti je ljubav prema pisanju dala ideju da upišeš srbistiku ili obrnuto?

Želja da upišem srbistiku javila se u srednjoj školi pre svega zbog ljubavi prema samoj književnosti i čitanju, a onda je usledila i želja za pisanjem. U početku su to bile priče jednostavnijeg stila, ali kako je teklo studiranje i usvajanje znanja o književnosti, teoriji i raznim stilovima pisanja, tako se i moje pisanje razvijalo a stil usavršavao.

Šta te inspiriše i šta te je inspirisalo da napišeš priču "Ja sam mrvica"?

Inspirišu me svakodnevne životne situacije, sudbine "običnih" ljudi, njihovi svakodnevni problemi i preokupacije, a svaki deo te ljudske svakodnevice nosi one opšte probleme i dileme svih ljudi. Konkretno, za priču „Ja sam mrvica“ bio je dovoljan slučajni susret sa jednom ženom u gradskom prevozu na čijoj nadlaktici sam opazila ne tako veliku modricu, a onda su tu bile i razne televizijske i novinarske vesti o nasilju u porodici, što je sve uticalo na to da se ova priča useli u moje misli i potom prenese na papir. Svakako, najveća inspiracija je problem nasilja u porodici i uopšte u partnerskim odnosima. Mislim da je ovo još uvek veliki problem u našoj zemlji i da ljudima treba buditi svest o tome koje sve vrste ovog nasilja postoje, da nije nasilje samo fizičko, već da to može biti i emotivno nasilje, psihičko, seksualno, ekonomsko... Potrebno je ukazivati na ove probleme i podsticati one koji trpe nasilje da ga prijavljuju, da to nije sramota i da neće proći samo od sebe. Baš zato se ova priča završava tragično i nosi snažnu poruku o tome šta se može desiti ako se nasilje ne otkrije na vreme i ne preduzmu određeni koraci.

Jesi li očekivala da ćeš osvojiti prvu nagradu za najbolju priču?

Iskreno, nisam očekivala da će nagrada pripasti baš meni. Naravno, uvek postoji ona mala nada da će nagrada doći u moje ruke, ali i neizvesnost i spremnost na to da postoje i drugi talentovani ljudi koji takođe imaju velikog dara.

Kakvi su ti utisci o nagradi?

Kao mladom piscu koji tek počinje ozbiljnije da piše, ova nagrada mi znači puno. Vidim je kao potvrdu da to što radim ide u dobrom pravcu i daje mi snagu da nastavim sa pisanjem novih priča.

Koji su ti planovi nakon master studija?

Nakon završetka master studija moje obrazovanje će se nastaviti na sledećem nivou studiranja tj. na usavršavanju znanja o jeziku i književnosti na doktorskim studijama, sa daljim pisanjem i možda objedinjavanjem onih najboljih priča u jednu zbirku, ali i sa radom u prosveti i širenju ljubavi prema književnosti među decom.

Koji savet bi dala svima ostalima koji razmišljaju o tome da počnu da pišu?

Savetujem ih da budu hrabri i da se usude da stave na papir tu prvu reč, a onda će nastavak ići lako. Takođe, savetujem im da se opuste i prepustite svojim mislima i osećanjima, da tragaju za temama koje ih zanimaju, da posmatraju svet oko sebe i da ne čekaju da vreme prolazi, već da vreme bude upamćeno po njihovim imenima i radovima. Verujem da je vreme da se književna scena obogati novim, talentovanim ljudima, potrebno je ljudima vratiti naviku za čitanjem, i to čitanjem dobrih književnih dela, a šta je bolje negoli da to urade nova, sveža lica.

Razgovarala: **Miljana Stanojević**

Nina Milenković

Pisanje je beg od stvarnosti

Nina Milenković je dobitnica prve nagrade za pesmu "Madrid" na konkursu Studentsko pero. Studentkinja je na master akademskim studijama psihologije na Filozofском fakultetu u Nišu. U slobodno vreme voli da piše poeziju koja, kako ona kaže, predstavlja način da izrazi sebe i svoje najdublje misli. Ovo joj je prvo učešće na konkursu samim tim i prva nagrada.

Kako je došlo do toga da student psihologije piše poeziju?

Vrlo rano sam počela da pišem. Još u drugom razredu osnovne škole sam počela da vodim dnevnik i od tada do danas nisam prestajala. Mogu reći da mi je ceo život zapisan. Tokom srednje škole pisala sam uglavnom filozofske eseje. U tom periodu života interesovala sam se za pitanja slobode, smisla življenja i onda je negde i moje pisanje bilo usmereno na to. Razvijajući se kao osoba, sazревajući i proživljavajući različite stvari, negde sam osetila da imam potrebu da pišem poeziju. Od tada do danas ne prestajem da pišem poeziju. Za mene

ona predstavlja jedinstven način izražavanja sebe i svojih misli, u mali broj reči je potrebno sažeti veliki broj emocija, doživljaja i shvatanja sveta. Kao kada čitamo dobru knjigu kojoj se ponovo vraćamo, svaki put je doživljavamo drugačije, tako i ja gledam na svoje pesme. U trenucima pisanja u meni bude jedno, kasnije ih doživljavam potpuno drugačije. Taj proces menjanja je ono što me zadržava da i dalje pišem.

Šta te inspiriše i šta te je inspirisalo da napišeš pesmu Madrid?

Madrid je pesma koja je posvećena mojim prijateljicama i bratu sa kojima sam pre par godina putovala za Španiju. Sećajući se naših doživljaja osetila sam potrebu da sve to sažmem u nekoliko redova i napišem pesmu koja će mi biti podsetnik na ono što sam naučila putujući po Španiji. Kada ste sa bitnim osobama i kada sa njima boravite u gradovima koji sami po sebi oduzimaju dah, shvatite da ni jedna od tih uspomena ne bi bila takva da niste tu baš sa tim osobama.

Jesi li očekivala da ćeš osvojiti prvu nagradu za pesmu "Madrid"?

Nisam očekivala prvu nagradu, pesme sam poslala na konkurs iz znatiželje. Pišem za sebe, nije mi navika da šaljem pesme na konkurse, uglavnom ih prosledim svojim prijateljima i porodicu. Ovo je prvi put da sam svoje radove poslala drugome, a i prvi put da sam osvojila nagradu. Zato mi je ovo celo iskustvo veoma posebno i značajno.

Kakvi su ti utisci o nagradi?

Mogu reći da sam zahvalna i presrećna! Nisam se nadala nagradi i hvala komisiji koja je prepoznala kvalitet pesama koje sam poslala i koja je razumela ono što sam želela da kažem.

Šta planiraš u budućnosti, hoće li ti pisanje ostati samo hobij ili imaš još nešto u planu?

Budućnost je jako nepredvidiva. Obzirom da sam po struci psiholog i da sam trenutno na master studijama iz psihologije, planovi su mi da gradim karijeru u pravcu dečijeg psihologa. Sa druge strane, prestanak pisanja nikada nije bila opcija. Pisaču uvek i za sebe, ali ne planiram da mi to postane više od hobija, jer time što je pisanje beg od stvarnosti čini ga posebnim, ne bih želela da to menjam.

Koji savet bi dala svojim vršnjacima koji razmišljaju o tome da počnu da pišu?

Savetujem im da probaju, savetujem da uvek pišu za sebe i savetujem im da uvek budu iskreni na papiru. Iskrenost se oseća i vidi i čini da ono što saopštavamo ima neku težinu. Sa druge strane, rekla bih da je jako bitno da pratimo i osluškujemo sebe, a onda u skladu sa tim da prilagođavamo svoje pisanje.

Razgovarala: **Ana Stojanović**

Jasna Stojanović

– Za uspeh je najbitnije samopouzdanje

Jasna Stojanović je apsolventkinja Filozofskog fakulteta na Departmanu za ruski jezik i književnost. Dolazi iz Velikog Drenovca kod Aleksinca, i osim što uspešno završava studije, poseduje i talenat za folklor i solo pevanje. Usporedno sa Pravno-poslovnom školom završila je Osnovnu muzičku školu "Vladimir Đorđević" u Aleksincu, odsek solo pevanje. Trenutno je član kulturno-umetničkog društva "Biser" u Draževcu, a korake je učila u KUD-u "Vidovdan" u Velikom Drenovcu, GKUD-u "Aleksinac" i KUD-u "Abrašević" iz Niša. Dobitnica je nagrade Opštine Aleksinac za najboljeg studenta prošle godine.

Kada se pojavila rang lista za upis na fakultet ti si zauzimala prvo mesto. Kada se kod tebe rodila ljubav ka ruskom jeziku?

Ruski jezik sam upisala 2016.godine. Najviše me je motivisala razredna koja mi je predavala ruski jezik u osnovnoj školi, odnosno od petog do osmog razreda. Tek tada sam shvatila da je ruski jezik ljubav ka kojoj težim. Zahvaljujući njoj zavolela sam rusku gramatiku, rusku muziku.

Jednostavno, osetiš kada nešto zavoliš, kad ti je blisko srcu. Ne znam kojim rečima to da opišem, jednostavno sam se pronašla u tom jeziku. Znala sam da neću ništa drugo upisati, pogotovo ne nešto što se uči napamet.

Kako si postigla da položiš sve ispite sa najvećom mogućom ocenom i da pritom imaš vannastavne aktivnosti?

Nisam očekivala takve rezultate. Ja sam jednostavno osoba koja mnogo radi, koja se mnogo trudi. Mnogo je bitna upornost, volja, inspiracija, motivacija. Naravno, tu su i padovi, ali, hvala Bogu, kad padneš ponovo ustaneš. Ideš dalje. Pored toga, pre pripreme sam završila i nižu muzičku školu za solo pevanje, završila sam Pravno-poslovnu školu sa svim peticama, tako da sam bila potpuno iznenađena tim uspehom.

Koje karakteristike su neophodne da bi student bio uspešan?

Nikada sebe nisam smatrala uspešnom osobom zato što sam skromna. Ako ti navodiš da sam uspešna osoba, onda je ok. Do uspeha je potrebno samo malo, ali najbitnije je samopouzdanje. Ukoliko nemaš samopouzdanja, ne veruješ u sebe, uspeh nije uopšte zagarantovan.

Izdvojila bih samopouzdanje, neprestan rad, trud, motivaciju, cilj ka kome neprestano težiš. Ukoliko nemaš cilj ka kome težiš, ne možeš ni biti uspešan jer nemaš predstavu u kom pravcu ideš, tačnije kuda sve to vodi.

Ko ti je najveća podrška ka ostvarenju ciljeva?

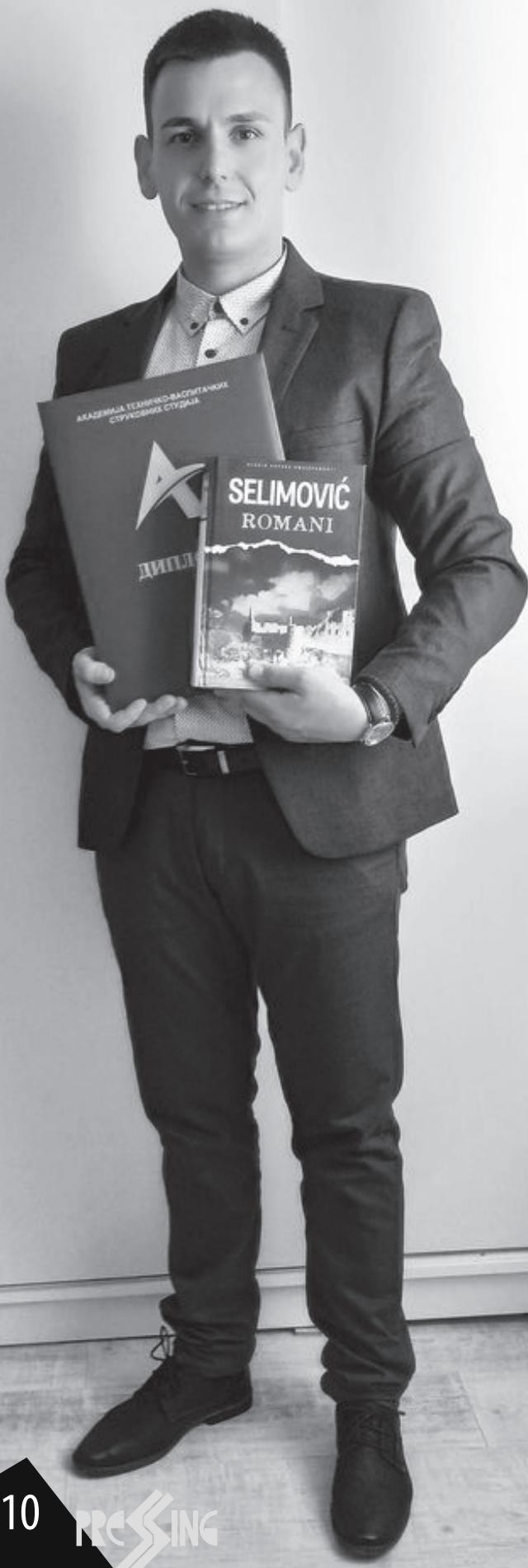
Najveću podršku vidim u sebi. Ja sama sebe motivišem kada je potrebno. Najveću podršku imam od porodice, prvenstveno od sestre, mog sadašnjeg supruga, a sa druge strane pre je bio i otac.

Koliko si spremna da znanje dobijeno na fakultetu primeniš u Srbiji?

U potpunosti sam spremna. Naravno, zašto ne bih bila. Spremna sam decu da podučavam na teritoriji Srbije, Aleksinca. Biće prilika. Život je preda mnom.

Koji su ti planovi u narednih pet godina?

U životu nema planova, čovek kuje planove, a Bog se smeje. Da završim fakultet, videćemo dalje. Život je preda mnom, ali nadam se da će se ostvariti kao profesor ruskog jezika zato što jednostavno želim da podučavam decu.

Razgovarala: **Ana Stojanović**

Aleksandar Radenković

- Sto posto sam spremam da primenim znanje u Srbiji

Aleksandar Radenković, rodom iz Nozrline, je student specijalističkih studija na Akademiji tehničkih strukovnih studija u Nišu sa prosekom 9,28. Dobitnik je nagrade za najboljeg studenta Opštine Aleksinac, bio je i najbolji student na Odseku za komunikacione tehnologije. Igrao je folklor u Kulturno-umetničkom društvu "Biser" u Draževcu i Kud-u "Mladost" u Žitkovcu. Radi u firmi "NIGOS-Elektronik" u Nišu. Dodaje da se sve može postići samo uz dobru organizaciju i dobro isplanirano vreme.

Kako je izgledao sam početak studija?

Studije sam upisao 2016. godine, a sada sam na specijalističkim studijama na smeru Multimedijalne komunikacione tehnologije. Kao i svaki početak, veoma teško. Sreća je što sam na svakom početku uvek bio okružen dobrim ljudima.

Koje si nagrade dobijao tokom studija kao i prilikom igranja folklora?

Imam više nagrada, što se tiče obrazivanja: Nagrada za najboljeg studenta Opštine Aleksinac 2019. godine, nagrada za najboljeg studenta Akademije za odsek za komunikacione tehnologije. Druge nagrade se tiču folklora među kojima su dva puta prvo mesto za najboljeg igrača, od kojih je jedna nagrada sa međunarodnog takmičenja u Čićevcu, nagrada za najlepši par na međunarodnom takmičenju u Bosilegradu i prvo mesto za najbolji igrački par u Boljevcu. Pored toga, tu je i nagrada od Ministarstva odbrane "Zahvalnica otadžbine" koju sam dobio 2016. godine nakon služenja vojnog roka.

Šta bi savetovao svojim vršnjacima?

Ono što bih sigurno mogao da savetujem je da nikada ne treba odustati od svojih želja i ciljeva. Uvek se treba truditi, raditi, davati svoj maksimum u svemu što se započne, a produkt toga zagarantovano će biti ostvarena želja i cilj. Za nečim prvo treba imati želju pa tek onda postavljati ciljeve jer je početna tačka svakog uspeha želja, a cilj je u stvari uspeh.

Gde vidiš sebe u narednih pet godina?

Ovde u Srbiji u firmi u kojoj trenutno radim, kao uspešnog inženjera. Imam cilj da završim master studije i izgradim karijeru. Sto posto sam spremam da primenim svoje znanje u našoj Srbiji, nemam planove da u skorijoj budućnosti menjam prebivalište.

Razgovarala: **Miljana Stanojević**

Luka Mladenović

- Sve je u balansu

Luka Mladenović je student treće godine Elektronskog fakulteta na smeru Računarstvo i informatika sa prosekom 9,65. lako mu je fakultet prioritet, ovaj mladi Aleksinčanin bavi se raznim aktivnostima poput treniranja, čitanja i pisanja...

Sa Lukom smo razgovarali o njegovom studiranju kao i o njegovim vannastavnim aktivnostima i interesovanjima.

Zašto si se odlučio da studiraš u Nišu?

Niš mi se učinio kao najbolji izbor, pored Beograda ili Novog Sada. Dovoljno je blizu da mogu brzo i lako da se vratim kući, nije preskup za život, dovoljno mi je poznat od ranije da mi nije bio potrebno puno vremena da zapamtim rutu do faksa recimo. U suštini, dovoljno veliki grad da bude zanimljivo, a opet dovoljno mali da nije nemoguće snaći se u istom.

Da li si imao nekog iskustva to jest predznanja pre nego što si upisao Elektronski fakultet ili je to bilo potpuno novo iskustvo za tebe?

Imao sam predznanja, još od srednje me zanimaju stvari koje trenutno studiram. Bio sam u Petnici šest puta, tamo sam se upoznao malo više s temama koje me zanimaju, mada iskreno, na laičkom nivou.

Koji je tvoj način za postizanje tako visokog proseka na fakultetu?

Iskreno, nisam sto posto siguran. Po prirodi sam dosta radoznao i ako me zainteresuje nešto, ne pada mi teško da čitam o tome ili da se više zainteresujem. S tim na umu, biće predmeta koji nisu nimalo interesantni, makar meni lično i oni se prelaze, takoreći „na sirovu snagu“.

Čime se baviš pored studiranja i šta radiš u slobodno vreme?

Od malena sam, na neki način, u sportu, mada ne profesionalno, i mislim da je bitno trenirati makar jednom nedeljno, tako da barem četiri dana nedeljno treniram. U medjuvremenu volim da pišem i čitam ili igram igre sa cimerom. Ne znam koliko je vredno pomena, ali volim da izlazim i gledam da ne ostajem isuviše dugo u stanu.

Pomenuo si da u slobodno vreme voliš da čitaš i pišeš, o čemu?

Pišem uglavnom eseje, najčešće o knjigama koje pročitam, neke svoje komentare vezane za temu i sadržaj ili o problemima o kojima autor govori.

Da li si razmišljao o tome da u nekom trenutku objaviš neki od svojih tekstova?

Nisam nikad planirao da ih objavim, pre svega sumnjam u to koliko su dobro napisani. Dopada mi se jednostavno da pišem, mislim da to ima dosta benefita, pored toga što je jako zabavno.

Šta bi savetovao svojim kolegama i budućim bručošima?

Mislim da nisam osoba za davanje saveta. Čini mi se da je dobro rešenje naći balans između fakulteta i svega ostalog u kojem se osećaš prijatno. Ako nekog zanima studiranje na našem fakultetu, mislim da može sve lepo da se uklopi u pogledu uspeha na fakultetu i života mimo toga uz malo sreće i dobre volje.

Koji su tvoji planovi za budućnost, planiraš li da ostaneš u Nišu ili imaš planove da odeš u neki drugi grad ili državu?

Iako bi možda trebalo da znam to do sada, nisam sto posto siguran. Možda bih želeo da probam master studije u inostranstvu, mada možda i ima šanse da ostanem u Nišu. Zasad još odlučujem, oba mi se čine primamljivo.

Razgovarala: **Ana Stojanović**

Nataša Nikolić

- Svako je univerzum za sebe

Nataša Nikolić je studentkinja master studija Akademije vaspitačko-medicinskih strukovnih studija u Aleksincu. Završila je Osnovnu muzičku školu "Vladimir Đorđević" u Aleksincu, odsek flauta. Član je Omladinskog hora Centra za kulturu i umetnost, nastupala je kao solista na takmičenjima, bila član plesnog studija "Ronde", FD "Teodora", išla na časove pevanja kod Olivera Katića. O studiranju, muzici, plesu govorila za naš magazin.

Kada se u tebi rodila ljubav ka muzici? Ko je otkrio i prepoznao tvoj talent?

Postala sam toga svesna kada sam imala otprilike pet godina. Učiteljica je bila prva koja je prepoznala moju veliku ljubav prema muzici.

Kada bi morala da biraš između vaspitača i muzike, šta bi odabrala?

Kada bih gledala iz ugla ljubavi, onda bi to bila, bez razmišljanja, muzika. Međutim kada bih gledala po tome šta je to što bi mi sigurnije donosilo parče hleba, onda bi naravno vaspitač odneo pobedu. Doduše, verujem da ne bih dozvolila da muzika u mom životu bude zapostavljena, ako ništa drugo barem za svoju dušu.

Po čemu se razlikuješ od drugih studenata? Šta je to što te izdvaja?

Ne bih baš rekla da se sad nešto puno razlikujem od ostalih studenata. Možda su samo moji prioriteti i ciljevi drugačiji i oni stvaraju takvu sliku i čine da se razlikujem od drugih. Moram da priznam da meni škola nije najprioritetenija. Jeste prioritet, ali ne i na prvom mestu. Borim se za svoje želje i snove intenzivnije nego za školu. Školu ću svakako da završim. A kada je u pitanju put ka ostvarenju snova, to je drugačija vrsta škole koja je za mene lično, mnogo teža, ali i vrednija u tom nekom spiritualnom smislu. To bih izdvojila kao neku razliku. Svako je ipak univerzum za sebe.

Kako si postigla da uklopiš studiranje sa vannastavnim aktivnostima?

Ne znam ni ja sama kako, ali nikada mi to nije predstavljalo problem. Jedino što znam jeste da, ljubav prema svemu tome igra glavnu ulogu. Kada nešto voliš celim svojim bićem, ne postoje nikakvi izgovori niti prepreke. Koliko god da sam nekada iscrpljena, ljubav je ta koja me uvek pokreće i daje snagu da sve postignem.

Ko ti je najveća podršla u ostvarenju ciljeva?

Moja najveća podrška su moji roditelji i prijatelji. Međutim, ono što sam nakon svih ovih godina shvatila je da, iako sam stvarno srećna i bogata po tom pitanju, sami sebi treba da budemo najveća podrška.

Kakav je osećaj kada te na kraju takmičenja proglaše pobednikom?

Osećaj jeste predivan, ali da budem iskrena, veće zadovoljstvo od pobeđe iliti najveće zadovoljstvo, mi zapravo donosi sama scena na kojoj, kroz pevanje ili ples, delim emocije sa publikom. Taj odnos sa publikom mi je daleko draži od same medalje. Medalje su mi jedino donosile potvrdu svega toga. Kada shvatiš da si u tome uspeo, kroz neki vid nagrade, osećaj je stvarno neopisiv.

Koje nagrade bi izdvojila kao najznačajnije u tvojoj dosadašnjoj karijeri?

Nagradu osvojenu u takmičenju na plesnom festivalu u Vrnjačkoj Banji 2018. godine. Ta nagrada mi je najdraža od svih.

Gde vidiš sebe u narednih pet godina?

U narednih pet godina sebe vidim kao nekog ko je na dobrom putu da ostvari sve svoje snove iz detinjstva, uključujući, naravno, i one osnovne životne ciljeve svakog čoveka.

Koliko si spremna da svoje znanje primeniš u Srbiji?

Smatram da sve svoje ciljeve mogu ostvariti i ovde. Tako da sam spremna da sa zadovoljstvom ostanem u Srbiji. Kraća putovanja van zemlje su dobrodošla, ali nikada nisam planirala da je zauvek napustim, niti to stvarno želim.

Piše: Katarina Mladenović

Rafet Nikšić

- Moja topla preporuka svim brucošima jeste da pohađaju radionice i seminare

Rafet Nikšić je perspektivan mladić koji planira da nastavi obrazovanje na Pravnom fakultetu u Beogradu. Sa njim smo razgovarali o tome šta ga je motivisalo da upiše Univerzitet u Novom Pazaru, o neformalnom obrazovanju, kao i o aktivnostima kojima se bavi van studija. Za njega je veoma bitan svaki vid društvenog angažovanja, što se vidi iz onoga čime se bavi.

Šta te je motivisalo da upišeš Smer unutrašnjih poslova na Univerzitetu u Novom Pazaru?

Motivisala me je ljubav prema poslu u nadležnosti Ministarstva unutrašnjih poslova, kao i ljubav prema poslovima koje obavlja javno tužilaštvo. S obzirom na činjenicu da pored pravnih predmeta izučavamo i deo kriminalistike, koja obuhvata kriminalističku taktiku, tehniku i metodiku, na taj način stvaramo kompetencije za obavljanje ovih poziva. Ovaj smer postoji samo u Beogradu, Novom Sadu i Kragujevcu, ali ja sam bio tog mišljenja da treba da ostanem u svom rodnom gradu, jer kod kuće je najlepše i najbolje.

Smatraš da je ulaganje u sebe veoma važno, često pohađaš seminare i radionice. Koliko je neformalno obrazovanje važno u odnosu na formalno?

Na fakultetima imamo mogućnost da sa teorijskog aspekta izučavamo nauku. Naš visokoškolski sistem manje obraća pažnju na praktični deo, ali nam neformalno obrazovanje

tj. seminari i radionice pružaju tu mogućnost. Prošle godine sam bio polaznik Prolećne pravne škole koju je organizovala Misija OEBS-a u Srbiji u saradnji sa Višim sudom u Novom Pazaru. Tom prilikom smo naučili kako zapravo funkcioniše sud i pravosudni organi, imali smo prilike da simuliramo određene slučajeve - kako iz parnice, tako i iz krivice. Naučili smo sudski i tužilački posao, kao i posao sa aspekta branioca tj. advokata.

Moj prvi dodir sa neformalnim obrazovanjem desio se u prvoj godini studija. Bio sam polaznik Škole ljudskih i manjinskih prava. Imali smo šest radnih dana, gde smo učili šta su to ljudska prava, kao i koji su to mehanizme zaštite. Tom prilikom sam uvideo koliko neformalno obrazovanje poboljšava ceo sistem napredovanja jednog studenta u svom pozivu. Moja topla preporuka svim brusošima jeste da pohađaju radionice i seminare. Na taj način mogu samo da unaprede svoje veštine, poboljšaju svoje retoričke sposobnosti i prošire svoje vidike.

Mnoge organizacije nevladinog sektora pružaju mladima mogućnost za stručno usavršavanje kroz praksu i volonterski rad. Član si udruženja građana Monitor iz Novog Pazara. Čime se organizacija bavi i kakva je tvoja uloga u njoj?

Misija ovog udruženja jeste da ukaže na aktuelne društvene probleme, da podigne svest građana o istim, kao i da predloži konkretna rešenja i da usmeri društvene akcije ka rešavanju problema. Udruženje ima za cilj da ukaže na probleme iz oblasti ljudskih prava, bezbednosti, kulture, informisanja i ekologije.

Moja pozicija u organizaciji jeste istraživač u oblasti ljudskih prava, a odnosi se na pozitivno pravo naše države. Priznanje našem udruženju prošle godine je dodelila Misija OEBS-a u Srbiji tako što je predsedniku udruženja prof. dr Aleksandru Jovanoviću dodelila priznanje Ličnost godine. To pokazuje koliko smo ozbiljna organizacija i koliko se zalažemo za vladavinu prava, poštovanje ljudskih i manjinskih prava, kao i u podizanju kapaciteta istih.

Pohađao si radionicu Istine i pomirenje u Srbiji u Priboju, koja je održana u organizaciji YIHR. Koliko je oblast ljudskih prava bliska tvom usmerenju?

Poštovanje ljudskih prava je veoma važno za opstanak čoveka i čovečanstva. Težnja ka ostvarivanju i unapređivanju ljudskih prava datira još iz davnih vremena. Posle Drugog svetskog rata doneta je univerzalna deklaracija o ljudskim pravima, koju su države u okviru UN usvojile 1948. godine. Od tad do dan danas unapređenje i poštovanje ljudskih prava je neophodno za samog čoveka i za ostvarivanje njegovog prava u zajednici.

Od nedavno si u odboru za ekologiju i ekološko pravo pri lokalnoj samoupravi. Kako je došlo do saradnje?

Dobio sam ponudu od lokalnog tima koji tretira ekološko pravo. Zapravo poziv je usledio nakon što sam završio Pravnu kliniku za ekološko pravo, kao metod edukacije studenata prava pri organizaciji Misije OEBS-a u Srbiji.

Voliš da čitaš trilere i krimi romane. U kojoj meri je to odraz tvog profesionalnog opredeljenja?

Pored klasične književnosti, beletristike i stručne literature, zнатно место у мојој библиотеци зазимају крими романси односно трilerи. Кроз чitanje крими романа препознам радње, заправо правила која прописује криминалистиčка тактика, технике, методе, техничка достижења која прописује криминалистиčка техника, као и проналачење учиника кривичних и других каžnjivih дела, а која је прописана методом проналачења криминалистиčке методике. Тако да заправо кроз чitanje ових романса проширујем зnanje из области криминалистике.

Planiraš nastavak akademskog obrazovanja u oblasti prava. Kako vidiš sebe u budućnosti?

Planiram да наставим даље образовање upisom на master студије на Правном факултету Универзитета у Београду. Моји афинитети за даље јесу да након завршеног стажираја поштим правосудни испит, што ме касније доводи до крајnjег циља - advokature.

Diploma
za
zavičaj

PRE
SSING

Jana Kotnik

-Uspех ne dolazi preko noći

Razgovarala: Miljana Stanojević

Jana Kotnik је Електронски факултет, смер Електронске компоненте и микросистеми upisala 2017. године, а на претходној години студија prosek је bio 9,8. Четврта је година факултета, а поред тога је i demonstrator на предметима Novi materijali i tehnologije, Karakterizacija materijala i Elektrotehnički materijali.

Kako si došla na ideju da upišeš Elektronski fakultet?

Fakultet sam upisala 2017. godine, a na ideju da upišem baš ovaj fakultet došla sam pod uticajem starijeg brata koji je već bio apsolvent Elektronskog fakulteta u tom momentu.

Kako je izgledao početak?

Početak nije bio lak, odvajanje od porodice i novo društvo mogu trenutno da poljuljaju svakog. Međutim, ja sam imala sreću da je brat bio taj koji me je usmeravao i pomagao mi. Osim studiranja, ti si aktivna i na fakultetu i van fakulteta.

Trenutno sam demonstrator na tri različita predmeta, ali pošto profesor nema asistenta, ja obavljam sve dužnosti. Pored držanja vežbi i posla, nemam puno vremena za druge stvari. Već godinu dana radim kao sertifikovani predavač engleskog jezika.

Koje karakteristike uspešne osobe izdvajaš kod sebe?

Mislim da sam jako odgovorna i vredna osoba, ali i jako socijalna i ekstrovertna- za većinu stvari imam stav, i volim da podelim svoje mišljenje. Liderske sposobnosti su jako bitne u svakom sektoru.

Ko ti je najveća podrška u ostvarenju ciljeva?

Podršku imam prvenstveno od svoje porodice koja je uvek tu za mene, kao i od svog partnera.

Koliko si spremna da tvoje znanje primeniš u Srbiji?

Verujem da je moje znanje lako primenjivo u Srbiji, i da neću morati da napuštam svoju zemlju. Volela bih da ostanem ovde i zajedno sa svojim fantastičnim kolegama radim na njenom napretku.

Šta bi preporučila ostalim studentima da budu uspešni kao i ti?

Uspeh ne dolazi preko noći. Za svaki cilj mora da se vredno i marljivo radi, a nagrade i uspesi dolaze sami.

Koji su planovi za budućnost i gde vidiš sebe u narednih pet godina?

Planova ima puno, ambicija još više. U svakom slučaju bih nastavila da se razvijam u nauci, ali bih volela i da se oprobam u industriji.

Piše: Jovana Kovačević

Stefan Đokić

- Ključ je upornost

Kako od ideje doći do uspeha? Take Care tim, sačinjen od šest studenata Elektronskog fakulteta u Nišu, približava se odgovoru na to pitanje. Šestorica mladih, ambicioznih ljudi, Stefan Đokić (25), Marko Ilić (23), Vojislav Dimitrijević (22), Nenad Đorđević (23), Milan Ivković (27) i Dušan Kovačević (22), osnovali su start-up kompaniju sa idejom da proizvode pametni dispanzer za lekove, koji bi starijim osobama olakšao uzimanje terapije.

Reč je o automatskom dispanzeru koji bi u zadato vreme izbacivao određene tablete i obaveštavao korisnika da je vreme za terapiju. Dispanzer bi moglo da koristi čak i više osoba, a sve bi se moglo podesiti i putem aplikacije za telefon, preko koje bi deca, unuci ili osobe koje se staraju o korisnicima dispanzera mogli da proveravaju da li su oni uzeli lekove. Sa tom idejom Take Care tim osvojio je brojne nagrade na takmičenjima iz oblasti informacionih tehnologija i društvenog preduzetništva.

Stefan Đokić jedan je od osnivača Take Care sistema. Trenutno završava osnovne studije i radi kao softverski inženjer. Sebe je pronašao u IT oblasti, koja ga zanima još od malena, pa je tako, dok su druga deca kompjuter koristila za igrice, on već u osnovnoj školi učio više o samim funkcijama softvera.

Tako je iz zanimanja za IT i preduzetništvo od šest drugara nastao tim, a Stefan nam otkriva kako izgleda kada se nekoliko studenata okupi da razvije ideju koja može nekome da promeni život.

prototip

Kako ste došli na ideju da napravite pametnu kutiju za lekove?

To je mnogo zanimljiva priča, koja je krenula iz dva pravca. Aprila prošle godine Nenad Đorđević i ja smo bili na takmičenju opštег programerskog tipa na kome smo osvojili treće mesto za ideju pametne kuće koja pomaže starijim osobama. A onda se desilo da je baka

jednog od drugova iz sadašnjeg tima uzela pogrešne tablete. Hvala bogu, bilo je sve u redu jer su na vreme to otkrili ali moglo je da bude i kobnih posledica. I onda smo iz ta dva događaja, prethodnog takmičenja i bakinog problema, zaključili da treba da se prijavimo na Social Impact Award, takmičenje za društvena preduzeća. Nas šestorica drugara smo se prijavili, jer, iako je sve počelo od mene i Nenad, sva šestorica smo razmišljali o toj temi. Na tom takmičenju smo pobedili, i shvatili smo da hoćemo stvarno da se bavimo time i da to pretvorimo u neki ozbiljniji biznis.

Dokle ste došli sa razvijanjem proizvoda?

Radimo na dva proizvoda. Jedan je taj kućni dispanzer, iliti pametna kutija za lekove. Tu kutiju koriste stariji ljudi. Drugi proizvod je neka vrsta lite verzije. Na osnovu istraživanja otkrili smo da je ljudima koji imaju dosta obaveza i imaju neku terapiju problem da se sete da li su uzeli tablete, ili zaborave da ih uzmu, i zato pravimo jednu malu kutiju koja je prenosiva, i koja će da služi toj ciljnoj grupi. Napravili smo dva prototipa tih kutija, a zajedno sa njima imamo i aplikaciju koju koriste, na primer, unuci osoba koje koriste dispanzer kako bi vodili računa o svemu što one rade sa dispanzerom, proveravali da li uzimaju lekove, da li je dispanzer izbacio lekove i slično. Učestvujemo na takmičenju Imagine If, i stigli smo do toga da sada te prototipove treba da damo beta testerima koji će testirati njihove funkcije. Rok za to nam je negde do početka sledeće godine i želimo da do tada potvrdimo naše pretpostavke. Nakon toga bismo razvijali proizvod i kompanije koje bi radile serijsku proizvodnju. Plan nam je da do kraja 2021. izděmo na tržište.

Kako ti i ostatak tima gledate na ovaj projekat?

Trenutno mogu da kažem da je to negde između posla i hobija. Nije posao jer još uvek nemamo nikakvih primanja od toga, osim nagrada sa takmičenja, ali taj novac je sav za dalji razvoj. A opet smo i suviše fokusirani, ozbiljni, suviše radimo na tome da bi to bio samo hobi. Idemo ka tome da više postane posao, ali je sve u suštini nastalo iz hobija. Ovih pet drugara i ja, svi smo jako kompetitivni i volimo da se takmičimo i onda je iz niza takmičenja nastalo ovo što radimo.

Koliko je teško uskladiti projekat, posao i fakultet?

Lagao bih kad bih rekao da nije teško, ali, kao i za sve, bitno je da imaš lepu organizaciju. Ja sam po prirodi spavalica i volim mnogo da spavam, ne volim da imam mnogo obaveza, radije bih gluvario, ali u poslednje dve godine, kako su obaveze bivale sve brojnije i ozbiljnije, morao sam da napravim neku organizaciju i onda sam rešio da potpuno organizujem svoje vreme. Za to koristim papirne stikere, Google kalendar i ostale besplatne softverske alate. Ali trenutno nemam ništa u životu što ne volim da radim, pa mi samim tim sve to i ne predstavlja problem.

Šta radiš u slobodno vreme?

Dešava se da u slobodno vreme, kad i ne treba nešto da radim za Take Care, ja nešto čačkam vezano za to, jer mi je jako stalo do toga. Van toga, radim na projektima sa strane, pravim neku aplikaciju, i to opet radim iz ljubavi. A baš van IT-a, volim da vozim bajs, obožavam da igram bilijar i to često igram sa drugarima. Volim sve što je sa društvom, jer sam takav da na nedeljnom nivou moram barem dva ili tri puta da budem sa društvom, druželjubiv sam i maksimalno ekstrovertan. Takođe sam veoma avanturistički nastrojen i volim da putujem i da otkrivam nova mesta, nove kulture, novu hranu, tako da, kad god stignem, sa društvom obavezno otpućujemo negde, bilo to u Srbiji ili negde van, to mi je baš onako veliki odmor.

Šta planiraš u slučaju da ovaj projekat ne uspe?

Upisao sam IT jer to volim i tu sam se pronašao. Još od malena sam voleo kompjutere, i shvatio sam da treba time da se bavim. IT je oblast koju stvarno mnogo volim i mislim da nema druge stvari koju bih radio. Ali u poslednje dve godine sam skapirao koliko IT može da pomogne svetu da bude bolje mesto za život. Onda sam spojio preduzetništvo i IT i iz toga sam zaključio da bih želeo da se bavim IT-jem ali da to bude u preduzetništvu i da bih želeo da se bavim preduzetništvom ali da bude iz oblasti IT-ja. Tako da, ako ne uspe Take Care, svakako će uspeti nešto drugo. Mislim, mi smo sad baš zagrizli ogroman zalogaj. Često se dešava da se šalimo o tome kako smo mogli da odradimo neku platformu za mesec dana pa ako uspe, uspelo je, ali ovo je dosta veći izazov, tako da, ako ovo uspe, biće nam još draže, ali ako ne uspe, svakako idemo dalje, probaćemo nešto drugo, imamo dosta ideja.

Spominjao si pametne kuće i pametne narukvice. Da li planirate da razvijete i te proizvode?

To je bila ranija ideja. Sada se malo sakrila negde zato što nam to trenutno nije toliko bitno. Ideja je bila da stari ljudi imaju neki vid narukvice koja će, ukoliko se desi da ne čuju ili ne vide kutiju, da ih opomene da treba da odu do nje, tako što zavibrira ili nešto slično, i da ta narukvica bude i čitač vitalnih znakova, da meri pritisak, otkucaje srca, i da se ti podaci čuvaju na serveru i da to iskombinujemo sa kutijom. Trenutno je to malo po strani, nismo fokusirani na to, ali ideja je tu. Što se tiče pametne kuće, to je baš daleko, ne znamo da li će biti nešto od toga, trenutno smo fokusirani na ovo pa ćemo videti na dalje.

U timu se svi družite i privatno. Da li je to otežavajuća ili olakšavajuća okolnost?

To je oba. Lakše je zato što, kao prijatelji, navikli smo da smo iskreni jedni prema drugima i onda smo to preneli i na tim i start-up, preneli smo tu lepu, pozitivnu energiju. Na svako od takmičenja na koja smo išli mi smo išli da se zezamo, i iz te zabave su se dešavale nagrade. To je ona dobra strana. Malo lošija strana je to što, iako nismo dolazili u baš žestoke rasprave, bilo je rasprava, kao i u svakom timu. Ne bi bilo prirodno i bilo bi loše da ih nema jer je u pitanju šest ljudi i šest različitih karaktera. Treba odvojiti privatno od poslovnog. Ali zato što smo drugari, ako se desi neka rasprava na poslovnom planu, ponekad se desi da se

pomene i nešto privatno, što ne bi trebalo. Sa druge strane, postoji taj kritični deo gde, ako se desi da se raspadne nešto, da se posvađaš sa nekim na poslovnom planu, da će to da se prenese na privatni. To se nama nije dešavalo. Bilo je nekih malo ozbiljnijih rasprava ali je sve ostalo u okviru tima. Postoje naravno i dobre i loše strane ali mi trenutno više vidimo one dobre. Mogu slobodno da kažem da smo odličan tim. Meni mnogo znači što je, na takmičenjima i sastancima sa investorima, prva stvar na koju su oni obratili pažnju tim, skladnost tima. Malo je čudno što nas je šestorica osnivača, jer retko kad start-up ima toliki broj osnivača, uglavnom je to dvoje, troje, maksimalno četvoro, i onda je ljudima neobično što je toliko ljudi a opet toliko skladnosti. Svaki član je potpuno jednak, bilo da ima manje ili više znanja, manje ili više iskustva. Vlada potpuna demokratija.

Kako izgleda vaš radni proces?

Tu je toliko sprdnje, toliko smo pozitivni, vlada maksimalno pozitivna energija, i to se meni mnogo sviđa u našem timu. Nije kao u klasičnoj firmi, gde se čuti i radi osam sati. Naravno, nije baš sve toliko nonšalantno i lagano, mi radimo, ali u toku tog procesa se stvarno mnogo šalimo i to je na neki način i motivacija i podigne nas kada padnemo, tako da nam tokom rada uopšte nije dosadno.

Da li bilo trenutaka kada ste hteli da odustanete?

Ne mogu da se setim ni jednog, tako da ih verovatno nije bilo. Bilo je možda nekih priča o tome šta će se desiti ako ovo ne uspe, bilo je teških trenutaka, ali ni u jednom trenutku u ovih godinu i po dana niko nije rekao da ovo treba da se ugasi ili da neće uspeti.

Zašto misliš da je to tako?

Verovatno je to do skupa samih pojedinaca, a u isto vreme i do tima. Smatram, kao i oni, da sam najuporniji, i govorili su mi da sam u nekim situacijama izvadio stvar. To je dobra strana velikog tima - ako se desi da četvorica padnu, tu su uvek dvojica koja će da ih motivišu i da nađu inspiraciju za nastavak, a uglavnom sam ja onaj koji to radi. To je zato što sam tvrdoglav i uporan i ne odustajem dok se sve ne reši, i onda kad oni vide da se ta upornost isplatila, onda se i oni pokrenu. Dešavalo se i meni da padnem i onda su tu bili ostali da podignu atmosferu.

Koji bi savet dao mladima koji ulaze u preduzetništvo?

Citiraču Ognjena Vukovića, jednog našeg preduzetnika, koji je u jednom podkastu podelio savet. Rekao je „Radi, samo radi, i ne seri“. To bih i ja rekao svakome. Nemoj da tražиш izgovore, nemoj da tražиш načine da to ne uspe, traži načine da uspe. Mislim da je ključ upornost, budi maksimalno uporan, budi mazga. Ako treba, na jedna vrata zakucaj sto puta i otvorice se. Ili zakucaj na sto vrata i makar jedna će se otvoriti i ti ćeš ući.

Научно технолошки парк Ниш (НТП Ниш) је организација која у близкој сарадњи са Универзитетом у Нишу и академском заједницом обезбеђује потребну инфраструктуру и подршку иновативним предузећима у развоју и остваривању пословних успеха на тржишту, посебно у области високих технологија.

Град Ниш је јасно дефинисао визију и озбиљним корацима доприноси да се она и оствари - Град Ниш као регионални центар, препознат је и признат као центар развоја напредних технологија у региону у који креативни и смели људи долазе са свих страна да граде будућност и мењају свет.

НТП Ниш кроз најразличитије активности (предавања, радионице, дружења) настоји да студентима обезбеди што боље разумевање основних предузетничких појмова, вештина и стартап методологија, али и да им на најбољи начин из прве руке приближи како заправо изгледа један динамични развојни пут и мотивише их на одлуку да закораче у свет технолошког предузетништва.

Један од значајнијих циљева НТП Ниш јесте стварање услова и креирање амбијента за започињање и развој сопственог иновативног „бизниса“ од стране активних и дипломираних студената.

Задатак НТП Ниш је, такође, да проактивним повезивањем студената са успешним компанијама члановима парка унапреди њихове формалне и неформалне односе и на тај начин допринесе повећању запошљивости младих образованих кадрова након завршених студија.

Повезивање студената са пословним светом огледа се и у стварању могућности за обављање стручне праксе, развој каријере у технолошко-развојним и стартап компанијама, као и за укључивање и сарадњу на њиховим истраживачким пројектима са циљем комерцијализације.

Драги студенти, добро дошли у Научно технолошки парк Ниш!

НАУЧНО
ТЕХНОЛОШКИ
ПАРК
НИШ